

Lucia Sasková

Zlatokopka 3

Nezažiješ, neuveríš

Lucia Sasková

Zlatokopka 3

Vydal Slovenský spisovateľ, a. s.
Miletičova 23, 821 09 Bratislava 2
E-mail: info@slovenskyspisovatel.sk
www.slovenskyspisovatel.sk
Zodpovedná redaktorka Alena Brunnerová
Tlač Kasico, a. s., Bratislava

Copyright © Lucia Sasková 2017
Cover Design © Peter Brunovský 2017
Cover Photo © David Falk/Getty Images
Slovak Edition © Slovenský spisovateľ, Ltd, 2017

ISBN 978-80-220-1990-3

NEUTÍCHAJÚCE NÁSTOJČIVÉ ZVONENIE budíka ma vytrhlo z nezmyselného, a predsa takého živého sna, že som mu na chvíľu uverila. V časopise radili, aby sme si budiace zariadenia nedávali k posteli, ale na vzdialenejšie miesto, vraj je lepšie, ak človek vstane na prvé zazvonenie. Skúšala som to už neraz, no stále som v tom nevidela zmysel. Konečne som umlčala ten ostrý zvuk a s mobilom som sa pokojne vrátila do pohodlnej prázdnej postele. Časová rezerva sa vždy oplatí. Skontrolovala som správy od Romana, ktorý vstáva oveľa skôr. Pravdepodobne má za sebou už prvú kávu a možno aj cestu do servisu. Janke nesmiem zabudnúť povedať, ako v tom mojom sne vyzerala s tehotenským bruškom. Bol to naozaj vtipný pohľad a mne hneď zrána zlepšil náladu.

Nič však netrvá večne, ani sladké ranné leňošenie počas pracovného týždňa, a tak som napokon vstala. Po všetkom tom cirkuze, čo sme mali za sebou, som si takéto dni naozaj vážila. Bola som šťastná. Šťastná a spokojná so životom, ktorý bol taký obyčajný a prostý, až ma bavil. Možno preto, že som niekde v kútičku duše vedela, že si to mám užívať, pretože šťastie je vrtkavé, nebude nám žičiť večne. Stále som si veľa vecí zo svojho starého života nepamätala a v podstate mi to bolo fuk. Ktovie, možno sa mi raz pamäť celkom vráti. Ak nie, ďalej budem žiť v nevedomosti.

Hodila som na seba jednoduché čierne tričko s okrúhlym výstrihom a trojštvrťové džínsy, skontrolovala som v zrkadle, či to bol naozaj iba sen a či mám všetko na svojom mieste, bleskovo

si obula pracovné tenisky a o chvíľu som sa už predierala ranou zápchou do kaviarne, ktorá mohla byť moja naozaj len vo sne. Pozrela som na hodinky a vzápätí sklamane na kolónu pred sebou. Chcela som ešte zájsť za Romanom na kávu do jeho kancelárie, ktorou by som mohla príjemne začať deň. Ale vyzerá to tak, že budem rada, ak vôbec stihnem otvoriť načas.

Obišla som tri autá, čo sa zrazili uprostred najfrekventovanejšej cesty, ktorou chodí dennodenne do práce množstvo ľudí, porušila som niekoľko dopravných predpisov a konečne zaparkovala pred kaviarňou. Dnes ma žiaden hosť pred dverami nečakal, ponáhľať sa s otvorením teda nemalo zmysel. Chvíľu som váhala, či predsa len nestíham zájsť do servisu, ale keď som videla kopu áut pred ním, rozmyslela som si to. Zrejme má práce vyše hlavy. Otvorila som podnik a odhrnula žalúzie, aby dnu mohlo svietiť ranné slniečko. Ako zvyčajne, pustila som si v telke rannú šou, počas ktorej som vypila pohár džúsu a obslúžila pána, čo čakal, kým mu v servise namontujú do auta klímu.

Keď nejde Mohamed k hore, musí prísť hora k Mohamedovi. Niečo na tom bude.

„Ahoj, zlatko.“ Usmieval sa odo dverí, až kým neprišiel ku mne a nevtisol mi bozk do vlasov. „Ako? Dnes si prišla dosť neskoro. Ja byť tvojím šéfom...“ zasmial sa ironicky.

„Dnes sa mi nechcelo.“ Podala som mu kávu s dennou tlačou, ktorú sme každé ráno spolu prelistovali. Okomentovali sme situáciu v šoubiznise aj vo svete a spokojne sa vrátili k svojej práci.

„Neuveríš, čo sa mi snívalo,“ spomenula som si.

„No skús, či naozaj neuverím,“ pozrel na mňa so záujmom.

Roman ma vždy počúval, čo som si na ňom vážila. Naozaj vždy sledoval a vnímal každé slovo, ktoré mi vyšlo z úst. Aj keď šlo o hlúposti.

„Dala som si vybrať silikóny a Janka čakala s Peťom dieťa!“ Musela som sa zasmiať tak ako ráno.

„Fíha, jedno lepšie ako druhé,“ zakrútil pobavene hlavou a ukradomky mi skontroloval výstrih. Pre istotu.

„Myslíš, že to niečo znamená?“ Zamyslela som sa nad súvislosťami, ale nech som húpala, ako som chcela, žiadne logické vysvetlenie mi na um neprišlo.

„Pochybujem, nemyslím si, že by sa hrnuli do dieťaťa,“ mykol plecom. „Možno máš k tým svojim prsiam vzťah ako k deťom,“ zaškeril sa na mňa spoza roztvorených novín.

„Myslím, že by si si ich veľmi ochotne adoptoval.“

„Čo už s nimi, keď sú tvojou neoddeliteľnou súčasťou.“

„Veru, čo už. Neostáva ti nič iné, len sa s nimi zmieriť.“ Naklonila som sa trochu viac, ako sa patrí, a v duchu ľutovala, že nie sme doma – uňho, u mňa, kdekoľvek, ale spolu.

„Musím ísť,“ vzdychol.

„Nemusíš.“

„Kiežby si mala pravdu.“ Dal mi bozk na nos, poskladal noviny, odložil ich na stojan a odišiel. Našťastie len do budovy oproti.

„Čau, Jani, dúfam, že sa nestalo niečo, o čom by som mala vedieť.“ Vytočila som Jankino číslo, hneď ako som vypravovala z kaviarne ďalších ľudí.

„Prosím? Ako to myslíš?“ ozval sa v slúchadle nechápavý hlas.

„Neuveríš, čo sa mi snívalo.“ Rozpovedala som opäť svoj šokujúco živý sen o jej tehotenskom brušku a svojich prsiach-neprsiach. Janka sa na tom skvelo zabávala, najmä na pasáži, v ktorej som prišla o silikónové vankúšiky, čo mi na taký dlhý čas zmenili život. Tento bizarný sen mi však pripomenul to, čo som už ani nevnímala. Časy, keď som svoje prsia predvádzala v megavýstrihoch a miniatúrnych topoch, boli preč a ja som s nimi žila v súlade. Už som o nich toľko nerozprávala ani sa nad nimi spokojne nevyškierala. Skrátka, moja chorobná posadnutosť vlastným dekoltom pominula. Naši kaviarenski hostia sa o mne vyjadrovali ako o „tej silikónovej“ – meno nebolo dôležité, napriek tomu, že sme s kolegyňou nosili menovky, ja zrejme až príliš blízko pri výstrihu. Moja chyba.

Konečne deň voľna! Zamkla som všetky zámky na dverách do podniku a utekala spolu s Romanom na pivo do našej obľúbenej

krčmy. Uvedomovala som si, ako otrasne to znie, no bolo mi to jedno. Milovala som aj svoju krpatú garsónku, bola mojím útočiskom, keď som sa cítila všelijako, len nie dobre.

Poháre radostne zaštrngali a ja som si plnými dúškami vychutnávala nielen zlatistý mok, ale aj atmosféru začmudenej putiky a vytúženého konca týždňa, ktorý bol pre mňa čoraz vzácnejší. Čas letel neuveriteľne rýchlo a ja som bola vďačná za každú voľnú chvíľu s Romanom. Piatky boli skvelé a ani ten dnešný nebol výnimkou. Keď sme sa vracali domov, bolo už neskoro a ulicu pohltila tma. S Romanom sme mlčky kráčali tichom, držiac sa za ruky. Ani jeden z nás necítil potrebu niečo vraviť alebo rozoberať. Vyznie to možno trochu zvláštno, ale boli sme spolu dostatočne dlho na to, aby sme si museli navzájom čosi dokazovať.

Zabuchla som za sebou dvere a vyzula si tenisky. Našich spoločných priateľov som mala naozaj rada, ale chvíle osamote s Romanom som mala ešte radšej a dávala som im prednosť pred všetkým ostatným. Nohy som si schovala pod Romanovu prikrývku a pritisla sa k jeho horúcemu telu. Presne to som po celom týždni potrebovala. Roman ma pevne držal v náručí a ja som na tom nechcela nič meniť. Cítila som jeho vôňu, jeho bijúce srdce, pravidelne sa zdvíhajúci a klesajúci hrudník. Netuším, čo bežalo v telke, nevnímala som to. Ležala som mu v náručí a vychutnávala si jeho blízkosť. Jeho dych bol horúci, a aj keď v byte nebolo chladno, naskakovali mi zimomriavky. Zasypal mi zátylok drobnými bozkami.

„Provokuješ,“ skonštatovala som s úsmevom. S takým tým priblblým, ako keď ste zalúbení prvý mesiac.

„Ale, prosím ťa,“ namietol potichu a prešiel mi jazykom po krku. Pritisla som sa k nemu silnejšie a reakcia jeho tela nedala na seba dlho čakať. Ani to ostatné. Chlapom stačí k spokojnosti naozaj málo. Keď sme skončili so všetkým tým harašením, zahľadela som sa mu do očí. V tvári mal nehu, ktorú som v nej nevidela často.

„Milujem ťa.“

„Nevravievaš to,“ pohladkal ma po líci.

„Viem. A nemienim to opakovať. Ale je mi s tebou fakt dobre,“ zasmiala som sa, tak trošku roztržito. Že niekoho milujem, som si sotva uvedomovala, nieto aby som to vyslovila nahlas. Roman ma však poznal a vedel, že na citové výlevy si nepotrpím.

„Si v rozpakoch!“ ukázala som naňho víťazoslávne.

Uhol pohľadom. „Ani omylom!“

„Náhodou je to milé.“ Usmievala som sa ako idiot, ale určite bol zvyknutý aj na to.

„Prechladneš.“ Prehodil mi cez plecيا deku, keď som vychádzala na balkón, a ja som bola i z tohto malého gesta namätko.

Stáli sme tam dosť dlho. Spájala nás len tá deka, každý oči-vidne premýšľal o niečom inom, stratený vo vlastnom svete. Nevie, koľko cigariet sme vyfajčili, ani som to nemienila rátať. Bolo mi predsa tak dobre! Bolo? Naozaj? Jasné, že bolo! Konečne som mala to, čo som si v kútiku duše priala, to, v čom som po rokoch našla zmysel. Roman mi predsa dával všetko, čo ma malo uspokojiť! Na celý život! Párkrát som sa musela zhlboka nadýchnuť. Úprimnosť vlastného zmýšľania ma prekvapila viac, ako som bola ochotná pripustiť. Vlastne som si odmietala čokoľvek pripustiť. Všetko je predsa dokonalé! Nie je čo riešiť! Konečne môžem byť šťastná! S Romanom! Keď si ma znovu pritiahol bližšie, dotyky som mu opätovala, no boli to len automatické, nacvičené pohyby, chladnejšie, ako by som sama chcela.

„Podme dnu,“ povedal mi napokon.

„Ja tu ešte chvíľu ostanem,“ vytisla som zo seba.

„Si v pohode?“ Tú otázku som očakávala, aj keď som ju nechcela počuť.

„Ale áno,“ zomhla som sa na chabý úsmev. Nemyslím, že mi Roman uveril. Napriek tomu sa vrátil do postele a nechal ma samu. Bolo mi chladno, ale naozaj som potrebovala chvíľu osamote. Chvíľu, keď môžem premýšľať, bez svedkov, ktorí by atakovali moje svedomie. Vlastne som žila život, v ktorom nebol čas na premýšľanie. S Romanom som bola v práci, mimo práce, do-

ma, uňho, vo dne i v noci, so svojimi priateľmi, ktorí boli aj jeho priateľmi. V stereotype, ktorý som si nestíhala uvedomovať. Veď bolo všetko také dokonalé! Je priam hriech, za ktorý budem odsúdená na večné zatratenie, ak čo i len pomyslím na to, že mi tá dokonalosť nevyhovuje.

„Vyhovuje! Po tom všetkom mi nesmie nevyhovovať!“ napomenula som sa v duchu. Hľadela som na zhasínajúce svetlá v paneláku oproti a premohol ma zvláštny pocit, ktorý som veľmi chcela definovať alebo pomenovať, ale nedarilo sa mi to. Kdesi vnútri ma niečo škrelo. Niečo, čo som nechcela a vlastne ani nesmela vysloviť nahlas. Niečo, kvôli čomu by som radšej zaspávala sama. „Som nevďačná.“ Zakrútila som hlavou a sadla si na nepohodlnú stoličku na balkóne. Vyfúkla som dym do vzduchu a sledovala, ako sa rozptyľuje, až kým úplne nezmizol v tme. Moja obývačka momentálne fungovala ako spáľňa, v posteli ležal Roman a hľadel na potichu bzučiaci televízor. V mihotavom svetle obrazovky bolo dobre vidieť rozťahnutý gauč pre tri až päť osôb, na ktorom sa pohodlne vyspia dve dospelé osoby. Jedna z nich bola anjel, druhá diabol, o ktorého sa anjel staral, a hoci diabol nevedel, čo si počať so životom, aj tak mu dal anjel šancu. Šancu získať si jeho náklonnosť, dôveru, šancu začať odznova, doslova od nuly, postaviť sa na vlastné nohy. „Si fakt chorá,“ povedalo moje druhé ja tomu prvému. Zahasila som cigaretu do popolníka spolu s „hriešnymi“ myšlienkami, ktoré ma takmer ovládli. Umyla som si zuby a vrátila sa do vyhriatej postele k človeku, ktorý by tu vôbec nemusel byť. Zrejme som mala len zlú chvíľku. Romana predsa milujem! Naozaj! Kto iný by mi zohrieval perinu? Pritisla som sa k nemu a z vďačnosti ho objala.

„Naozaj si v poriadku?“

„Jasné, že som. Som šťastná, že si tu. Po tom všetkom.“ Ktoré ja teraz za mňa hovorí? To so zlým svedomím? Alebo to, ktoré to myslí naozaj vážne?

Pohladal ma po vlasoch. „Povedali sme si, že sa k tomu už nebudeme vracat’.“

„Nevraciam sa, len som chcela, aby si to vedel. Vždy ti budem vďačná.“ Určite to bolo moje vážne zmýšľajúce ja!

„Ja som vďačný, že napokon všetko dobre dopadlo.“

„Dobrá noc.“ Pobožkala som ho na krk a potom ma už premohla únava a zaspala som tvrdým spánkom.

Keďže bola nepárna sobota, ktorá pre mňa znamenala namiesto dopoludňajšej zmeny aktívny oddych, neunúvala som sa vstať. Len som otvorila oči a hľadela do okna na bezoblačnú modrú oblohu. Východ slnka mali protekčne k dispozícii ľudia v bytoch na druhej strane chodby. Spomenula som si na bývanie s Frajerom. Od skorého rána nám slnko svietilo priamo do postele. Neznášal to. Vždy kvôli tomu večer zatiahol okrem žalúzií aj ťažké tmavé závesy. Tešila som sa, ak zabudol. Ranné lúčiče na mojej tvári boli jednou z najpríjemnejších vecí na našom spoločnom bývaní. Robili mi deň krajším. Samozrejme, len dovtedy, kým mi ho Frajer nepokazil. Spomínala som na dni strávené v nemocnici a na jeho herecké výkony, vďaka ktorým mi dokázal dennodenne klamať priamo do očí. Bola som taká hlúpa. Už nikdy nesmiem nikomu tak slepo veriť. Nikdy viac. Vždy sa to nakoniec obrátilo proti mne. Možno je však fajn, že som sa niečo naučila. Neraz som si povedala, že sa deje, čo sa má. A že náhody neexistujú. Všetko, čo sa mi stalo, všetci ľudia, ktorí mi skrížili cestu, a všetko, na čo som si po autonehode spomenula, malo nejaký dôvod a zmysel. Z premýšľania ma vytrhol Roman, ktorý sa presunul bližšie ku mne a objal ma okolo pása. Letmo som pozrela na jeho ruku a otočila sa k nemu.

„Čo máme dnes v pláne?“ spýtala som sa, keď na mňa uprel pohľad.

„Paťo chcel variť guláš. Alebo grilovať. Musím zistiť, či to stále platí.“

„Grilovať? Kde? Na balkóne?“ Pokiaľ som si dobre pamätala, Patrik s Dášou bývali spolu v Dášinom byte, ktorý dostala od rodičov.

„Jeho rodičia šli niekam preč. Má im občas skontrolovať dom. Poznáš ho, musí to využiť.“ Naoko pohoršene zakrútil hlavou.

Mal pravdu. Paťo bol dieťa v mužskom tele, ktoré nechcelo dospieť. Ak niekto vymyslel voľačo uletené, mohli sme sa spoľahnúť, že to bol on. A ak náhodou nie, bol tým, kto tú bláznivinu ochotne dotiahol do konca. Človek sa s ním nikdy nenudil, vždy sme sa veľa nasmiali, preto sme ho mali radi. Ako mladšieho súrodenca, ktorého nikdy nebonzneme rodičom.

„To znie celkom dobre,“ usmiala som sa. Stretnutia našej partie som mala naozaj rada.

„Ale dovtedy máme more času.“ Nežne mi prešiel prstami po perách.

„Preto si môžeme ešte pospať.“ Preplietla som si jeho ruku so svojou a zavrela oči. Nenaliehal, pohladkal ma ešte raz po vlasoch a nechal spať, aj keď som len privrela viečka, kým nevstala z postele. Bohužiaľ, byť, v ktorom som bývala, bol príliš malý na to, aby som sa mala kam utiahnuť. Preto som vstala pár minút po Romanovi a kým v kuchynskom kútiku pripravoval kávu, otrávene som šla do kúpeľne. Sedela som na záchode, holé nohy mi chladili studené kachličky a hľadela som do prázdna. Niekam medzi kôš na špinavú bielizeň a umývadlo. „Čo sa deje?“ spýtalo sa ma moje skutočné ja. Odpoveď sa však nedostavila. Bola som sama zo seba znechutená, aj keď som si nebola istá, čo to spôsobilo. Opláchla som si tvár studenou vodou a pozrela na svoj odraz v zrkadle, na ktorom sa skvel biely flak od zubnej pasty. Presne v strede môjho čela. Vlasy mi stáli každý iným smerom, napriek tomu, že boli zopnuté v neforemnom chvoste. Vyzerala som otrasne. Naozaj otrasne, nielen neupravené, čo sa dá ľahko napraviť. Tak zle som nevyzerala už poriadne dlho. Vždy som odsudzovala ženy, ktoré sa o seba prestanú starať, len čo si nájdu vážnejšiu známosť. Lebo ved' ten ich chlap ich miluje také, aké sú. Misia skončená. Naozaj si ženy myslia, že je to v poriadku? Že chlap chce mať vedľa seba strašidlo s veľkou ritou? A potom sa čudujú, že chlap ujde za takou, akou boli kedysi ony. Kedysi. Ja však nie som ako ony! Rýchlo som si prečesala vlasy a zviazala ich do konského chvosta. Umyla som si ruky, na tvár naniesla trošku mejkapu a mihalnice pretrela maskarou. Veľ-

ký efekt to však neprinieslo, moje riasy nikdy nedisponovali ani dĺžkou, ani hustotou. A môj nízkorozpočtový život mi neumožňoval dvakrát do mesiaca platiť za zvodný pohľad ako z reklamy na maskaru. Hlavou mi preblesla myšlienka, čoho by som sa musela vzdať, aby som si ho mohla dovoliť.

„Zlatko?“ zakričal Roman z obývačky-spálne-kuchyne a mňa až myklo.

„Áno?“ Bol najvyšší čas prestať na seba tupo civieť do zrkadla.

„Sľúbil som Dávidovi, že sa mu pozriem na tú spojku. Práve mi volal, či nemám čas.“ Sadla som si na barovú stoličku pri pulte, ktorý nahrádzal kuchynský stôl. Keď ma Roman zaregistroval vo svojej blízkosti, stíšil hlas a položil predo mňa kávu s mliekom. Teda skôr mlieko s kávou, lebo tak som to mala rada. A len on mi rannú kávu vedel pripraviť lepšie ako ja sama.

„Dobre,“ usmiala som sa nenútene a uchlipla si z hrnčeka.

„Mala si iné plány?“

„Nie, pokojne choď,“ ubezpečila som ho. „Pôjdem kúpiť nejaké mäso a zeleninu na grilovačku a potom si zavoláme. Môžeme sa stretnúť u Paťových rodičov.“

„Nemyslím, že to bude tak dlho trvať.“

„V pohode.“

„Okej, tak idem, nech to máme čo najskôr hotové.“ Letmo ma pobožkal na líce, vliadol do seba kávu, obliekol si teplákovú súpravu a bundu a zabuchol za sebou dvere. A ja som sa pristihla, aj keď som si to nechcela priznať, že mi odľahlo, že išiel preč. Bola som rada, že som ostala vo svojom bytíku sama. Počula som, ako odišiel výtah, vyšla som na balkón a videla, ako odchádza jeho čierne auto. Cítila som sa sentimentálne. Myslela som na to, čo si pamätám zo svojej minulosti, na incident spreď Frajerovho domu, keď som sa rozhodla pre tento život, na to, ako Roman zastal vedľa mňa, keď som sedela v Martinovom aute a netušila, kto ten chlapec je. Ešte aj teraz mám pri pomyslení na jeho vtedajší pohľad husiu kožu. Vedela som, že to, že som našla Janku s Peťom a vrátila sa k Romanovi, nebola náhoda. Veci sa

predsa nemôžu tak dokonale vyvinúť iba náhodou. A napriek tomu, že niektoré spomienky sa mi nikdy nevrátili a o iných útržkoch som si nebola istá, či sa naozaj stali, mala som zmiešané pocity aj z toho, za čo som vlastne bojovala.

Vychutnávala som si kávu, dúšok po dúšku. Snažila som sa nemyslieť na nič. Premýšľanie mi nerobilo ani trochu dobre. Dopriala som si skromné raňajky, vydrhla kúpeľňu, poutierala prach a poumývala dlážku. Keď išlo o upratovanie, bola som nesmierne vďačná za garsónku. Veľmi dobre som si totiž spomínala na veľkosť rodičovského bytu, v ktorom sa každú sobotu so železnou pravidelnosťou vstávalo najneskôr o ôsmej, aby sa stihlo upratať aj navariť obed. Sladké školské časy.

Keď som pozrela na hodinky, bolo mi jasné, že s Romanom sa stretne až u Patrika. A tak som na seba hodila pohodlné oblečenie, rozumej oblečenie, v ktorom by som v minulosti nešla ani vysypať smeti. Ale minulosť je preto minulosťou, aby sme nad ňou nepremýšľali, nedali sa ňou ovplyvňovať a nanajvýš nad ňou mávli rukou.

Zastavila som sa v prvom supermarkete, ktorý som mala po ceste k Patrikovým rodičom, nakúpila všetko, čo som považovala za potrebné, prihodila aj zopár nepotrebných vecí a s telefónom na uchu, aby ma Paťo mohol navigovať, som dorazila k ich domu.

„Ahojte!“ Položila som tašky s potravinami na stôl v útulnej kuchyni, z ktorej viedli dvojkrídlové dvere na terasu, kde už Janka bojovala s Peťom o miesto za grilom. Táto partia ľudí mi dokonale nahrádzala sedenia u psychoterapeuta. Vždy keď som bola bez nálady, stačilo zorganizovať stretko a človek zabudol na všetky chmúrne myšlienky. Energia mojich priateľov bola naozaj nákazlivá.

„Chlap vždy griluje. Žena sa stará o ostatné,“ vyhlásil Peťo, mávajúc Janke okolo hlavy veľkou obracačkou.

„Ale keď ty si nikdy neugriloval nič bez zhorenej kôrky!“ so smiechom prevrátila oči.

„Takže my máme všetko pripraviť, chlapi iba hodia na gril zo-

pár kusov mäsa a ženy majú potom ešte aj výsostné právo všetko upratať, hej?" Načiahla som sa po zemiakových lupienkoch v mise na drevenom stole.

„Ty za koho kopeš?“ Peťo na mňa vypleštil oči a zatváril sa pohoršene.

„Aspoň za trochu zdravého jedla,“ žmurkla som naňho.

„Som naozaj rada, že si prišla,“ povedala Janka spokojne.

„Už aby prišli aj ostatní, lebo ste v presile,“ zahundral Peťo.

„Roman s Dávidom sú ešte v servise?“ spýtala som sa a uvedomila si, že som Romanovi mohla aspoň zavolať.

„Myslím, že práve oni dvaja prídu medzi poslednými. Dávidovi sa zlomila nejaká oska, či čo.“

„No, veď im nič neujde,“ mávol rukou Patrik a priniesol dosku na krájanie a misu plnú zeleniny.

„Kde je Dáša?“ spýtala som sa na jeho priateľku, s ktorou som si síce nemala veľmi čo povedať, ale zaregistrovala som jej neprítomnosť.

„Neviem, či príde,“ odvetil a mne neušlo sklamanie v jeho hlase.

„Nevieš, či príde?“ vyvalila som naňho oči. „Čo sa stalo?“ Paťa s Dášou som vždy pokladala za skvele zohratý pár.

„Neviem.“ Pokrútil hlavou, podal mi fľašku s pivom a sadol si vedľa mňa. „Netuším, čo sa s nami deje. Je to celé nejaké čudné,“ mykol plecóm. „Ktovie, možno to tak má byť.“ Napil sa.

„Pohádali ste sa?“ spýtala som sa so záujmom.

„Nie, vôbec nie. Obaja sme v pohode. Len máme možno nejakú krízu, alebo ako to nazvať. Proste každý z nás si robí radšej individuálny program, ako by sme mali ísť niekam spolu.“

Tak toto sa nazýva krízou? Myslela som si, že kríza nastáva v zabehnutých manželstvách po desiatich rokoch stereotypného spôsobu života a nie medzi mladými ľuďmi či v ešte mladších vzťahoch. Máme aj my s Romanom krízu? Alebo sa tá kríza ako zvyčajne týka iba mňa?

„Zvláštne, vždy som mala pocit, že vám dvom to klope.“

„Aj klapalo. Možno práve to je najväčší problém. Neháda-

me sa, páčia sa nám rovnaké filmy, máme spoločných priateľov, spoločné koníčky, neexistuje nič, čo by náš vzťah nejako ozvláštnilo.“

„Vieš o tom, že väčšina ľudí chce mať presne to, čo tebe nevyhovuje?“ zasmiala som sa, jemne, citlivo, nebola v tom ani štipka výsmechu. Ľudia zjavne nie sú nikdy spokojní.

„Možno, ja len... chápeš, v každom vzťahu by mali byť nejaké hádky a následné udobrovanie. Ale my? Nič.“ Mykol plecami.

„Chýbajú ti hádky?“ neveriacky som zdvihla obočie.

„Ja som asi fakt čudný.“ Patrik si prehrabol vlasy. Vyzeral zúfalo a mne tak trošku dochádzalo prečo. Možno keby mi niečo podobné povedal Peťo alebo Janka, dokázala by som to s nimi rozoberať donekonečna.

„Lúbiš ju?“ vyletelo zo mňa.

„Neviem už ani to.“ Pozrel na mňa s vážnosťou v očiach.

„Keď si nie si istý, tak to nie je bohviečo.“ Nech bola pravda akákoľvek krutá, myslela som si, že ak Patrik nie je presvedčený, že jeho vzťah s Dášou má zmysel, je zbytočné, aby v ňom ďalej zotrval.

„Nie je to jednoduché. Ty vieš celkom isto, že Romana miluješ?“ V tej chvíli Patrik stratil moje sympatie, nemal právo pýtať sa na môj vzťah s Romanom. Táto téma bola tabu aj pre mňa samu. Mlčala som. Nevedela som, čo povedať. Pohotovo klamať svojich najlepších priateľov som už zabudla. Rozpačito som si zapálila cigaretu a ponúkla aj jeho. Odmietol.

„Tak vidíš. Tiež by som povedal, že keď ste sa hľadali tak dlho, prekonalí toľko doslova šialených prekážok, bude z vás dokonalý pár. A ty pritom nevieš, ako to s vami vlastne je.“ Mlčky som hľadela do zeme. „Nemusíš hovoriť nič. Presne viem, ako sa cítiš.“

„Možno sú to len domnienky, úvahy z dlhej chvíle. Veci, nad ktorými premýšľame dovtedy, kým z toho nevznikne obrovský pocitový chaos.“ Neviem, čo som tým chcela povedať, ale vtedy mi to dávalo zmysel.

„No, čas všetko ukáže.“ Kývol hlavou k terasovým dverám,

ktorými prišli Roman s Dávidom. „Neboj sa, nikomu to nebudem vešať na nos,“ stihol ešte povedať, kým si nasadil bezstarostnú masku a, sršiac dobrou náladou, podal si s oboma ruky. Jeho miesto zaujal Roman, ktorý mi vtisol na líce rýchly bozk.

„Prepáč, nestihli sme to spraviť skôr. Si tu dlho?“

„Nie, prišla som len pred chvíľou,“ usmiala som sa nenúte-
ne, aj keď vo mne ešte rezonoval rozhovor s Patrikom. A možno
aj tak trošku výčitky svedomia. Roman si jednoducho moje po-
chybnosti nezaslúži. Po tom všetkom naozaj nie.

Netrvalo dlho a naladili sme sa na rovnakú vlnu, na akú sme
boli pri podobných stretnutiach zvyknutí. A ja som sa spamä-
tala a cítila sa viac než príjemne. Jednoducho tak, ako sa človek
cíti s ľuďmi, ktorých má úprimne rád a nemusí sa pred nimi na
nič hrať. Nikto z nás nepil viac, než zniesol, nikto nemal potre-
bu sa predvádzať, skrátka, každý si užíval voľný sobotný večer.
V noci nám Patrik nachystal improvizované lôžka, aby sme uň-
ho mohli prenocovať, a ja som napokon zaspávala s úsmevom
na perách a Romanovými rukami okolo svojich pliec. Je fajn ba-
viť sa tak dobre, že človek zabudne na pochybnosti. Vedela som,
že sa vrátia, ale alkohol ma priviedol na ružovejšie myšlienky.

Ráno prišlo rýchlejšie, ako mi bolo milé. Slnko svietilo, tep-
lota bola na začiatok jari privysoká a na terase niečou zásluhou
zmizol všetok neporiadok z večera. Posadila som sa na drevenú
lavičku a nastavila tvár slnku. Naokolo panovalo božské ticho
a ja som si ho chcela vychutnávať čo najdlhšie. Dokonca som
nemala ani chuť na cigaretu, ktorá patrila k môjmu každoden-
nému rannému rituálu. Netuším, ako dlho som tam bola, keď si
vedľa mňa sadol Roman. A moja súkromná romantika aj včerajš-
í bezstarostný pocit boli fuč.

„Vstala si skoro,“ skonštatoval milým hlasom.

„V cudzej posteli toho nikdy veľa nenaspím.“ Neochotne som
otvorila oči a otočila sa k nemu tvárou.

„Chceš ísť už domov?“

„Nie, je mi fajn. Pokojne ostaňme.“

Roman prikývol a vzápätí zavládlo medzi nami ticho. Zvlášť-

ne ticho, ktoré bolo pre mňa niečím novým. Niečím, čo som nevedela definovať, ale nebolo mi to ani trochu príjemné. Nebolo to trápne ticho medzi dvoma mladými ľuďmi na nevydarenom rande. Ani ticho medzi manželmi po desiatich rokoch, ktorí spolu nekomunikujú, lebo jednoducho nemusia. S Romanom sme boli niekde uprostred. A nevedela som si predstaviť ani krok vzad, ani krok vpred. V tej chvíli som dokázala iba mlčať.

„Čo sa deje?“ Tak veľmi som chcela, aby mlčal aj Roman.

„Niečo sa deje?“ Nevieť, prečo som hrala hlúpu. A myslím, že to netušil ani on.

„Ale no tak,“ počula som jeho trpezlivý, mierne znepokojený hlas. Ten jeho tón ma neskutočne vytáčať. Nechcela som sa s ním rozprávať. Nechcela som hovoriť s človekom, ktorý ma pozná najlepšie a vie o mne všetko, s človekom, ktorého som sklamala a napriek tomu mi dal šancu. Čo by som mu mala povedať? Pravdu? Ale akú vlastne?

„Ja neviem!“ zakrútila som zúfalo hlavou, no do očí som sa mu pozrieť nedokázala. Žasla som nad tým, aká som zbabelá. Odrazu som nevedela vysvetliť, čo sa so mnou deje.

„Chceš byť sama?“

„Nie!“ odpovedala som rýchlo a úprimne, čo by malo znamenať, že na tom nie som až tak zle.

„Okej.“ Cítila som sa ako na výsluchu. „Myslel som si, že my dvaja nemáme pred sebou tajnosti...“

„Každý má tajnosti. Neverím, že ty nie,“ odvrkla som podráždene.

„Veril som, že po tom všetkom tajnosti nepotrebujeme.“ Vstal a zahasil takmer celú cigaretu do popolníka. „Ale ako myslíš, nebudem z teba ťahať nič, čo mi nechceš povedať.“

Za chrbtom som počula buchnúť terasové dvere, ostala som však sedieť. Nechcela som ísť za ním a obhajovať sa. V podstate mi urobil láskavosť, že šiel dnu.

Pokojne som nasadla do auta, ktoré som mala zaparkované pred domom, a odviezla sa domov. Neplakala som, aj keď ma celá situácia mrzela. Mobil som si vypla, lebo som vedela, že

skôr či neskôr bude zvonit'. Aj keď mi na priateľoch záležalo, s nikým z nich som nemala chuť rozoberať túto prapodivnú situáciu. Samota mi robila spoločnosť už toľko ráz, že mi v podstate vyhovovala väčšmi ako nekonečné rozoberanie a vysvetľovanie. Jednoducho sú veci, o ktorých nemusia vedieť všetci. Víno som si dokázala otvoriť sama, nepotrebovala som na to nikoho.

V tichosti a osamote som prežila celú nedel'ú. Vedela som, že Romanovi sa nevyhnem, ale cítila som úľavu, akoby konečne niekto prestal na mňa dohliadať a mohla som robiť vlastné rozhodnutia.

Bola som presvedčená, že v pondelok sa stretneme, no jeho auto sa zjavilo pred servisom až hodinu po tom, ako som otvorila kaviareň. Vystúpil, ani sa neobzrel a rovno zamieril k budove, v ktorej mal kanceláriu. Deň prešiel rýchlo, pršalo a u nás bolo nepretržite obsadených niekoľko stolov. Na druhý deň sa zopakoval rovnaký scenár, no mne sa Romanova ignorácia pomaly prestávala páčiť. Presnejšie povedané, začínala ma čoraz väčšmi škrietať.

V stredu som už bola našťvaná. Zmocnili sa ma obavy, že Romana strácam, a uvedomila som si, že to ani náhodou nechcem. Zarytého mlčania bolo akurát dost'. Netušila som, čo mu chcem povedať, ale keď som pri príchode do práce videla jeho auto pred servisom, šla som rovno dnu. Bez zaklopania som vošla do kancelárie a hneď to aj oľutovala, lebo som si uvedomila, že tam nesedí sám. Romanov prekvapený výraz a zdvihnuté obočie spôsobili, že som sa zmohla iba na pár slov.

„Ahoj. Prepáč, prídem neskôr.“ Chcela som cúvnuť a zavrieť dvere, ale vtom som zaregistrovala až príliš známu tvár.

„Ahoj. Teba som nevidel, ani nepamätám, ako sa máš?“ venoval mi profesionálny úsmev, ktorý som veľmi dobre poznala.

„Chrústik. Ahoj. Fajn, mám sa fajn,“ vykotala som. Nešlo mi do hlavy, čo robí v Romanovej kancelárii.

„Vyzeráš dobre,“ usmial sa Chrústik znova. Ja som mu úsmev neopätovala a netušila som ani, čo mám tým dvom povedať. Ro-

man na mňa hľadel s otázkou v očiach, nepochybne prekvapený, že som sa tam zjavila.

„Ďakujem, aj ty. Nechám vás, chcela som len... Vlastne nič, budem u seba. Alebo prídem neskôr,“ plietla som dve na tri, a keď som si to uvedomila, rýchlo som za sebou zabuchla dvere. V kaviarni som si spravila mlieko s kávou a vychutnala si ho pred vchodom. Po studených upršaných aprílových dňoch konečne svietilo slnko, a tak zákazníci servisu opäť radšej čakali na svoje auto na terase konkurenčnej kaviarne o ulicu ďalej. Premýšľala som nad Chrústikom. Naposledy som ho videla na svadbe Borisa so Silviou. A nedalo sa zabudnúť, že mohol pred Romanom povedať o mne všetko zlé, čím ma moja minulosť dobiehala, všetko o tom, ako som sa voči nemu špinavo zachovala. Ale neurobil to. Neviem prečo. Rezonovali mi v ušiach jeho slová, ako sa nemám vráť v minulosti. „My chlapi sme tá pokazili. Ostatné už skazené sú, ty si nebola.“ Sedela som na schodíkoch pred kaviarňou, oblečená v džínsoch, aké si za pár eur vo výpredaji kúpili tisícky ďalších dievčat, v bielom tričku s logom kaviarne, dnes ešte bez flakov, a bielych teniskách. Krátke nechty nalakované na ružovo, obšúchané od vody, v ktorej sa počas zmeny ustavične máčam. Keď som opäť hodila očkom k vchodu do servisu, bolo neskoro. Chrústik ani náhodou nekráčaľ k autu, o ktorom som bola presvedčená, že patrí jemu, ale mieril rovno ku mne.

„Môžem si dať u teba kávu?“ spýtal sa, keď zaregistroval môj tak trošku vyplašený výraz. Hodí sa vôbec, aby sedel v tejto kaviarni a ja som mu robila kávu?

„Jasné, pod,“ bola moja odpoveď, pri ktorej som odlepila zadok v lacných džínsoch zo schodov. Chrústik sa usadil za barom a mlčky ma pozoroval. Denne som urobila asi tridsať káv s mliekom, ale teraz som bola roztržitá a nevedela, čo mám chytiť do ruky ako prvé.

„Čo tu vlastne robíš?“ Usmiala som sa napokon, keď som konečne položila na pult malý podnos so všetkým, čo naň patrí.

„Prišiel som za Romanom.“

Och, iste. Hádam neočakávam, že mi bude vešať na nos obchodné veci. Ľudia ako on to nikdy nerobia. Ženy po ich boku sú fajn, ale poznajú svoje miesto i svoje úlohy. Starat' sa do chlapských záležitostí k nim však ani náhodou nepatrí.

„To som si všimla,“ povedala som s predstieranou ľahostajnosťou v hlase. „A čo teda robíš tu? Nemyslím si, že tá sem priťahla práve káva.“

„Máte tu dobrú kávu,“ uznanlivo skonštatoval, keď si odpil.

„Poviem šéfke, vždy to rada počuje,“ prikývla som.

„Chcel som len vedieť, ako sa máš. Nečakal som, že zakotvíš práve tu.“

Obzrel sa po priestore a ja som si nebola istá, či sa mám usmiať, lebo to je kompliment, alebo odísť čistiť kávovar, pretože je to ponižujúce. Časy, keď by som radšej zomrela, ako by som mala robiť čašníčku a obsluhovať ľudí za smiešny plat a tringelty, boli už preč a Chrústik mi ich zbytočne pripomínal. Zmietali mnou protichodné pocity.

„Tak to ani ja nie,“ zasmiala som sa napokon. „A vidíš, je mi tu fajn.“

„Naozaj?“ zdvihol pochybovačne obočie.

„Človek ako ty tomu asi neuverí, ale je to naozaj tak. Obyčajný život, priemerná práca a najmä úplne obyčajní ľudia okolo mňa mi vyhovujú.“

„Ja nie som obyčajný človek?“

„A si?“ uškrnula som sa.

„Na to, že si so mnou žila, vieš o mne zúfalo málo.“

Mykla som plecami. „Stále si z toho veľa nepamätám.“

„Nevadí, aj keby si sa na všetko rozpamätala, veľa by si toho nevedela.“

„O čo ti ide?“ spýtala som sa a uprene mu pozrela do tváre. Naozaj ma nebavilo naťahovať sa s ním donekonečna.

„O nič. Viem, čo je obyčajný život, aj keď si to možno nevieš predstaviť. Pozri sa na mňa. Naozaj si myslíš, že malý, tučný a ešte k tomu škaredý chlapec s rodičmi, ktorí museli robiť v dvoch zamestnaniach, aby nám nič nechýbalo, bol obľúbený?“